

Letošní Vánoce, poznamenané úmrtím prvního polistopadového prezidenta Václava Havla, budeme mnozí pamatovat dlouho. Možná se bude říkat: „To bylo o těch Vánocích, co zemřel Havel.“ A v podvědomí zůstane aspoň jeho jméno, když ostatní upadne v zapomnění.

{jathumbnail off}

S Vánoci však zejména křesťané spojují ještě jedno jméno. Od nepaměti se hovoří v tomto čase o narození Ježíše. Ten příběh byl nespočetněkrát popsán, vyzpíván, zahrán. Takže teď ani nevím, jestli je nebo není s podivem, že jsem jej snad až do svých padesáti let považoval za smyšlený, v lepším případě za mýtus, který nám zanechali předkové. Trvalo dost dlouho, než jsem si uvědomil, že to musela být velmi silná osobnost, která dokázala v povědomí lidí změnit ono starozákonné „oko za oko, zub za zub“ a nahradit jej moderním poselstvím lásky. „Miluj bližního svého jako sebe samého“ jsou v Bibli citovaná jeho slova.

Moc nevím, zda člověk musí skutečně zestárnout, aby mu došlo, že ten, kterého si tak váží křesťané na celém světě už více než 2000 let a o Vánocích si připomínají jeho narození, skutečně žil a chodil po této zemi. Miliony lidí na celém světě uctívají v tu noc na 25. prosince narození této nesporně výjimečné osobnosti. A miliony dalších se k nim připojují zcela podvědomě. Svědčí o tom dnes, kdy už nehrozí za návštěvu kostela až existenční postih, plné kostely o půlnočních mších i u nás. A podle statistik a průzkumů jsme národ ateistů.

Je štěstím pro každého, zná-li někoho, koho si může vážit, v jehož blízkosti je mu vždy dobře, u koho cítí oporu a porozumění. K takovým lidem to nás ostatní přitahuje. Podvědomě vyhledáváme jejich společnost, jsme rádi v jejich přítomnosti. V Betlémě se narodil Ježíš a dnes snad již miliardy lidí toto narození oslavují. Toto mystérium stále přitahuje.

Václav Havel zemřel. „Láska a pravda zvítězí nad lží a nenávisť.“ Tvrzení, které ve třetím tisíciletí po Kristu ukazuje cestu i její důsledek každému, kdo nechce žít v bídě a marasmu dnešního světa. A kolik výtek, posměchu, dokonce urážek si musel Havel za tato slova vyslechnout. Že nebyla pro něj jenom fráze, dosvědčil svým životem. A většina z nás cítí, že jsou pravdivá. I proto si jeho odkazu vážíme.

Vánoce jsou svátky lásky, kterou máme každý ve svých srdcích. Někdo jako na dlani, někdo pod nánošem všelijakého neřádu. Oslavujeme narození Ježíše, který s poselstvím lásky první na zem přišel, truchlíme nad smrtí Václava Havla. Máme vzácnou příležitost se k jejich vzkazu lásky připojit.

Jestliže všude vidíme, slyšíme i cítíme, že je tento svět nemravný, máme právě teď příležitost k jeho záchraně. Když převezmeme zodpovědnost za sebe a za svůj život a budeme myslet a jednat tak, jak bychom si to představovali u druhých. Podanou ruku málokdo odmítne. A když s ní podáme i své srdce, jeho teplo prozáří duši toho druhého. Tak pomůžeme sobě i tomuto světu.

Máme ještě v živé paměti osobnost Václava Havla. Když budeme všichni aspoň trochu jako on, může být zítra ráj na zemi. I na to můžeme o Vánocích, třeba i při slavnostním „Gloria“ (Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle) v kostele na půlnoční, myslet.

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)